

Sygn. akt : II AKa 369/00

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2001 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący	SSA Barbara Suchowska (spr.)
Sędziowie	SSA Stanisław Raszka SSA Bożena Brewczyńska
Protokolant	Krzysztof Wdowiak

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Andrzeja Jużkowa

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2001r.

sprawy z wniosku L. O.

o odszkodowanie

z powodu apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 06 listopada 2000r. sygn. akt XVI1 Ko 5/98

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania.

II AKa 369/00

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach, wyrokiem z dnia 6 listopada 2000 r. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz L. O. kwotę 94.400 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia prawomocności wyroku, zaś w pozostałej części oddalił wniosek wnioskodawcy, kosztami postępowania obciążając Skarb Państwa.

Sąd I instancji, jak to wynika z pisemnych motywów wyroku uznał za uzasadnione roszczenie wnioskodawcy z tytułu zadośćuczynienia za doznane krzywdy w wysokości 800 złotych za każdy miesiąc pozbawienia wolności, za niezasadne zaś roszczenia wykraczające poza tę kwotę oraz z tytułu odszkodowania przyjmując w tym przypadku, że skoro wnioskodawca nie pracował przed aresztowaniem i pozostawał na utrzymaniu rodziców to odszkodowanie mu się nie należy. Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik wnioskodawcy zarzucając naruszenie prawa materialnego, a to art. 8 ust.1 Ustawy z dnia 23.02.1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, poprzez nie zasądzenie odszkodowania za poniesione przez wnioskodawcę szkody z powodu aresztowania i pozbawienia wolności przez okres 118 miesięcy.

Podnosząc powyższy zarzut pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy ponad kwotę uwzględnioną z tytułu zadośćuczynienia, kwoty odszkodowania w wysokości 106.200 złotych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Zaskarżony wyrok, niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji, musiał ulec uchyleniu wobec zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 kpk.

Należy w tym miejscu podkreślić, że postępowanie o odszkodowanie z wniosku L. O. toczy się od czerwca 1993 r. i obecnie po raz drugi już przeprowadzone zostało z oczywistą obrazą przepisów prawa, w tym przypadku art. 402§ 2 kpk.

Nie wdając się w merytoryczną ocenę zaskarżonego wyroku wskazać trzeba, że skład orzekający po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania postanowieniem tutejszego Sądu Apelacyjnego z dnia 2.12.1997 r. sygn. II AKo 135/96, zmieniał się kilkakrotnie, przy czym na rozprawie w dniu 18 października 2000 r. /k. 166 i n./ sąd I instancji, chociaż nie wydał w tym przedmiocie postanowienia, to w rzeczywistości jednak przeprowadził postępowanie od początku, sanując niejako zmianę składu. Ujawnił wówczas zgromadzone dokumenty, a także ponownie przesłuchał wnioskodawcę. Przesłuchał również zawnioskowanych świadków K. W. (1) i J. J. pomijając, za zgodą stron, dowód z zeznań świadka F. M.. Przerwywając następnie rozprawę zarządził wezwanie świadka K. W. (2) - wskazanego zresztą przez sąd odwoławczy w powołanym wyżej postanowieniu /k. 69/.

Podjęte natomiast w dalszej kolejności czynności procesowe dokonane zostały z naruszeniem dyrektywy zawartej w art. 402§ 2 kpk, bowiem sąd I instancji prowadził rozprawę przerwaną w dalszym ciągu pomimo zmiany składu orzekającego i wydał zaskarżony wyrok z udziałem sędziego, który nie był obecny na całej rozprawie.

Z protokołu tej rozprawy jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy nie powtórzył postępowania, a ujawnił jedynie wniosek precyzujący żądania finansowe wnioskodawcy. Dodać też trzeba, że pomimo niestawiennictwa wezwanego świadka K. W. (2), o czym wnioskować można nie tyle z treści protokołu co z faktu, że nie został on przesłuchany, sąd I instancji nie podjął w tej kwestii żadnej decyzji procesowej i przystąpił do odebrania oświadczenia od stron postępowania w przedmiocie dochodzonego przez wnioskodawcę roszczenia.

W tej sytuacji, wobec jednoznacznego brzmienia art. 402 § 2 kk, który nakazuje prowadzić rozprawę przerwaną od początku jeśli skład sądu uległ zmianie, konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania.

Sąd I instancji winien niezwłocznie przystąpić do merytorycznego rozpoznania niniejszej sprawy, zwłaszcza że dotychczas popełnione błędy formalne w dużej mierze przyczyniły się do nieuzasadnionej przewlekłości postępowania tym bardziej, że szereg istotnych dokumentów zostało już zgromadzonych i dołączonych do akt sprawy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.